

AZ UNITÁRIUS EGYHÁZ KÉPVISELŐ TANÁCSA megrendült lélekkel, de Isten akaratában megnyugodva jelenti, hogy

Dr. MIKÓ IMRE
főgondnok

életének 66. évében, március 21-én, hosszas szenvedés után nemes lelkét visszaadta Teremtőjének.

Azzal a buzgósággal és ragaszkodással, amelyet azoktól a hitvalló őseitől örökölt, „akik előtte jártak“, kora ifjúságától élete utolsó leheletéig példaadó hűséggel szolgálta népünket, az együttlakó népek testvériségét, egyházunkat és hazánkat.

Mint bölcs egyházkormányzó egyházunk életének irányításában odaadó felelősségtudattal és szerető gondoskodással vett részt.

Nagyszerű írásaiban múltbeli nagyjaink életét és tevékenységét ihletett módon örököltette meg.

Köszönjük gondviselő Istenünknek tartalmas, színes, gazdag, áldott életét.

Emlékét hálás kegyelettel őrizzük!

A hamvasztás utáni gyászszertartás, utolsó akaratára értelmében, a Petőfi utcai 17. szám alatti családi háznál, március 29-én, kedden délután 1/24 órakor lesz.

Az Unitárius Egyház Képviselő Tanácsa

DR. MIKÓ IMRE
FŐGONDNOK

DR. ERDŐ JÁNOS

A „CSENDES PETŐFI UTCÁ“-BÓL INDULT EL

Adatok Mikó Imre életrajzához

Gyermekkora

Bánffyhunyadon született 1911. március 27-én. Édesapja bölöni származású dr. Mikó Lőrinc törvényszéki bíró, édesanyja torockói Zsakó Aranka, a „vaskenyér“ házából. Az első világháború kitörésekor, 1914-ben a család Kolozsvárra költözött, a „csendes Petőfi utca“-i Zsakó házba; ez lett élete végéig állandó lakhelye.

A családi otthon lelki világa, az iskola, a múlt, akik előtte jártak, mind termékenyítőleg hatottak gyermek- és ifjúkorára. Szüleinek élete a hűséges ember- és társadalomszolgálatot példázta. Apja az első világháború és hosszú hadifogság után az unitárius egyház tanácsosa, odaadó munkása, élete utolsó éveiben pedig (1946—1952) főgondnoka volt. Anyja az egyházi és társadalmi nőmozgalom kiemelkedő személyisége, a gyermekvédelem és a munkaképtelenek ügyének lelkes harcosa, az unitárius ipari leányközépfiskola létrehozója és első felügyelő gondnoka.

A tanulás évei

Elemi és középiskolai tanulmányait az 1916—1928. években a kolozsvári unitárius főgimnáziumban végezte el. A felsőbb osztályokban a Kriza-önképzőkör lelkes tagja, nyolcadikos korában pedig elnöke volt.

Érettségi után a jogi pályát választotta. Döntését befolyásolta a családi hagyomány és az a társadalmi szemlélet, mely a jogászságban látta az értelmiség vezető rétegét. 1928-ban iratkozott be a kolozsvári egyetem jogi fakultására és ezzel egyidejűleg az Unitárius Teológiai Akadémiára is, ahol két évet hallgatott le. 1934-ben jogi doktorátust szerzett. 1934—1936 között ösztöndíjasként Párizsban folytatta jogi tanulmányait, és idegen nyelveket tanult. Közben bejárta Németországot, Angliát és Svájcot.

Életútjának állomásai

Az 1937-es év jelzi elindulásának idejét. Ebben az évben ügyvédi irodát nyitott Kolozsvárt. A közéleti pálya vonzotta. Érvényesíteni akarta képességeit és a nép érdekeit szolgáló elgondolásait. A közösséget sokoldalúan szolgáló emberré vált, aki több történeti szakasznak tanúja és tanúságtévője lett. Megismerte az élet magasságait, de mélységeit is.

Közéleti munkásságát világi-társadalmi és egyházi téren fejtette ki. Szerepet vállalt az ország politikai életében; az akkori Magyar Párt kolozsvári irodájának titkára lett, majd országgyűlési képviselőnek választották meg. Közben a közjog, a nemzetközi jog és kisebbségvédelem terén művelte a szakirodalmat.